

MANTANA 11

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 14, číslo 11

Listopad 2011

Úvodník

Vyšeptaná skála

Kdysi dávno, coby horolezecký novic, jsem v Perštejně zaslechl od jednoho mazáka pojem „vyšeptaná“ skála. Nevěděl jsem, oč jde a dostalo se mi vysvětlení, že je to taková skála, na kterou leze hodně lidí, kteří z ní svými dotyky tu energii úplně vysajou. Jako příklad se mi dostalo Srbsko. Lezení po takové skále prý člověka vůbec nenabíjí. Tenkrát jsem byl touto skalní esoterikou trochu zaskočen, nicméně hlavu jsem si s tím dál příliš nelámal. Čas plynul, já oblezl kdejaký šutr v okolí i ve vzdálených horách a s postupem času jsem si naplno uvědomil ten čtvrtý rozměr skal a hor, tu energii, kterou si z nich беру. I naše domácí skalky v Krušných horách mají svoji nezaměnitelnou atmosféru, své kouzlo, svého „genia loci“. Na některých místech si člověk na tu pozitivní energii skal může doslova sáhnout. Nicméně je nejvyšší čas si uvědomit, že tento dar je velmi křehký, a že o něj můžeme vlastní vinou snadno přijít. Největším nebezpečím jsme my sami se svou vrozenou snahou přetvářet své okolí ku obrazu a prospěchu svému. Bohužel ani ty naše skalky nezůstaly této snahy ušetřeny a jsou čím dál intenzivněji „kultivovány“ samotnými lezci dle potřeb dnešní konzumní společnosti. Mnohdy necitlivě a neeticky, bráno z pohledu klasického horolezectví. Co dříve bylo tabu, je dnes „in“. Víím, že pokrok (dá-li se tento degradující trend tak nazvat) nezastavím, ale můžu ho alespoň zbrzdít. A tak brzdím. Nesdílím totiž názor, že vše musí být „comfortable“, „standardized“, „user-friendly“ a „cool“, neboť to jsou právě atributy, které přitahují do zkulturnovaných skal nezkultivované davy, s jejichž příchodem se z nich vytratí poslední zbytky kouzla, té zvláštní pozitivní energie, bez které jsou jen pouhým sportovním náčiním.

LdS.

Krásný život ve stěně Östlicher Schoberkopf

10. - 11. 9. 2011

Milan „Svinčo“ Svinařík

Tento poněkud kostrbatý název článku je odvozen od názvu nejlezenější cesty v masívu Östlicher Schoberkopf v oblasti Hoch Königu. Vyhlášená hitovka se jmenuje „Das Leben ist schön“ což v překladu znamená „Život je krásný“ a prvovýstupce ho pravděpodobně zvolil v euforickém opojení po přeizení této úžasné linie. Nicméně nebyla to ani tato cesta ani tato skála, která mě přitáhla do oblasti Hoch Königu za lezením. Prvotním impulsem byla krásná věž Torsaule, kterou jsem jednou zahlédl z dálnice,

při návratu z lyžování. Tenkrát jsem nevěděl, jak se jmenuje a pátral jsem naslepo v mapách a na internetu a zaměnil ji omylem za neméně krásnou, opodál stojící věž Teufelskirchl. Hned jsem kul plány, jak na ní s Květou uděláme svůj comeback do světa hor, jen co holky povyroستou. Holky sice povyroستly, ale na vícedenní opuštění spolu s manželkou zatím pořád nemáme nárok. A tu se mi zčista jasna po letech ozval brácha, že by rád zase někdy do hor. A tak slovo dalo slovo a místo s Květou si comeback odbudu s bráchou. Těsně před odjezdem jsme do party ještě vzali Nebička, který rovněž

projevil přání ohmatat si hory vlastníma rukama. Kluci v Alpách ještě nebyli, a tak to pro ně je takový malý křest. Malou nalejvárnou co a jak se bude dít, kde se poleze, kde se bude spát a co si vzít s sebou, jsme si odbyli doma nad průvodcem. Ale šedá je všechna teorie, teprve praxe je zelený strom života. A tak jsme jednoho dne, po šesti hodinách jízdy v páteční dopravní špičce, přistáli na parkovišti u hotelu Arturhaus, kde silnice končí. Je hodina po půlnoci a my uleháme pod hvězdnatým nebem vedle auta. Jako ukolébavku posloucháme cinkání kravských zvonců a s usínáním rozhodně nemáme problém.

Budíček vyšel kupodivu podle plánu. Stihli jsme posnídat, pobalit a vyrazit dříve, než se sluneční kotouč vyhouplnul nad horizont. K chatě Mittelfelderalm jsme došli po široké cestě asi za půl hodiny. Slunko zrovna vykuklo zpoza hřebene Tennengebirge a ozářilo údolí plné mlhy. Krásná podívaná. Štíty Mandlwandu vlevo nad námi zářily v ranním slunci jako plameny. Kousek za chatou

jsme poprvé spatřili štíhlou věž Teufelskirchl a k němu přilehlou stěnu Östlicher Schoberkopf, rovněž zářící v ranním slunci. Nezdají se být daleko, ale ještě hodinu a půl musíme šlapat, než staneme u jejich úpatí. Ačkoliv máme zdaleka největší bágly ze všech, kdo šlapají stezkou vzhůru, jdeme stejně svižně jako ostatní, kteří vyráží nalehko, většinou na trek na vrchol Hoch Königu. Po té, co jsme obešli Mandlwand a vystoupali práh za suťovým polem, zjevila se před námi i krásná věž Torsaule. Vystoupali jsme skoro až k ní a pak azimutem jsme to stříhli přes skalnatou kotlinu k úpatí Östlicher Schoberkopf. Skála na dně kotliny je divoce rozbrázděná od ledovce, balvany jsou rozryty hlubokými žlábkami, jejichž hrany jsou ostré jako nůž. Nechtěl bych tu upadnout.

Zjišťuju, že je devět hodin, když definitivně shazujeme batohy z ramen na úpatí naší stěny. Snažíme se zorientovat ve stěně a podle průvodce najít jednotlivé linie. Než jsme se rozkoukali, tak do stěny do jednotlivých cest nastoupilo několik družstev. Nejsme z toho vůbec nadšení. Rozhodli jsme se, že tu skoro pětisetmetrovou hitovku necháme na zítra, kdy si přivstaneme a dnes si dáme něco lehčího a otestujeme slanění a sestup. Jako náhradní plán jsme si vybrali též vyhlášenou lahůdku, cestu Genusskönig 6-, která začíná z rampy uprostřed stěny. Když jsme došli pod nástup, tak v první délce urputně bojovala jedna dvojka, další čekala a my byli třetí v pořadí. Ale to jen do té doby, než se zespoda přihnul horský vůdce a na drsnáka si sedl do fronty před nás a čekal, až se k němu doharaší jeho klient. Já už tyhle móresy horských vůdců znám, ale kluci nevěřičně zírali. Nechce se nám čekat a tak se slovy, že „Trafic jam“ ve stěně nemusím, jsme se přesunuli ještě kousek doprava k nástupu cesty Cinderella 6-, kde bylo zaplat' pánbůh volno. Zvolili jsme francouzský styl. Já lezl první a dobíral jsem oba najednou. Díky tomu jsme byli stejně rychlí, jako okolní dvojky. Cesta to byla taková plotnotravního charakteru, ale vcelku hezká. Skála je z pevného drsného vápence, který perfektně

drží na tření. Kudy tudy jsem poznával jen podle borháků a smyček, když nějaké byly. Cestou jsme okusili i zdejší specialitku - krátký vodní žlábek. Paradoxně klíčové místo byl takový vykloubený zdvih na polici za hliněný chyt. Ale ta pětplusová plotýnka pod tím stála za to. Krásná expozice a čistě na tření. Úsměv mě přešel u slaňovací dráhy, když jsem viděl tu frontu. Tentokrát jsme se však předběhnout nenechali. Na čtyři plná slanění jsme se dostali na sestupovou rampu v půlce stěny. Podle průvodce na ní měl být sníh, ale k naší smůle není. Spoléhalí jsme na to, že z něj budeme tavit vodu. Rampou jsme sešli k nástupu, kde jsme nechali boty. Mám z lezeček slušně otláčené palce a plesám radostí, když se můžu přezout. Kluci jsou na tom podobně. Pak jsme rampou sešli až k batohům u úpatí a rokujeme, jak se vypořádáme s nedostatkem vody. Já bych to klidně zabalil, ale kluci to nechtějí kvůli vodě vzdát, a tak pro ní dobrovolně sestupují zpět na chatu Mittelfelderalm. Pro jistotu jim dávám kapesný 40 éček, kdyby museli něco platit. Já vyplňuji volné odpoledne stavěním stanu, což se v suťové kotlině ukázalo být jako docela slušný rébus. Pak dlouze medituji nad krásou hor a s vyprahlou hubou čekám na svoje agenty s vodou. Když se setmělo a kluci stále nedorazili, lehce jsem znervózněl. Šel jsem je na vrchol morény vyhlížet. Naproti přes kotlinu jsem zahlédl jedno světlo. Tak jsem začal blikat a volat, ale odpověď nepřišla žádná. Světlo bylo pořád na stejném místě. Napsal jsem tedy SMS bráchovi, že jsou asi pěkně zaprásknutý. Brácha lapidárně odepsal: „Už jdeme, rozdělej oheň“. Nakonec dorazili až v půl jedenáctý s tím, že SMS mi psali ještě v hospodě, kde propili to kapesný. To nehybné světlo byl prý nějaký „bivakár“. Stan je pouze pro dva, ale brácha dobrovolně volí širák, protože je krásná, hvězdnatá noc. Já a Nebíčko jsme zalezli do stanu, když už jsem ho tak pracně postavil.

Ráno jsme vstali pozdě. Brácha vlastně nevstal vůbec s tím, že dnes nepoleze, že bychom byli ve třech pomalí. Víím, že kromě perného lezení mě dnes čeká ještě dlouhý sestup a mnohahodinové kroucení volantem, takže jsem lehce vykyslej a snažím se šetřit čas. Tak jsme tedy s Nebíčkem symbolicky posnídali a zrychleným přesunem vyrazili k nástupu „Das Leben ist Schön 6+“ sami. Kolem osmé už slunce pěkně připejkalo a my jsme začali ukrajovat první metry z první délky, která nás pěkně probrala z letargie. Takový plytký koutek, ohodnocený pouze 5+/6- jsem vzlínal s vykulenýma očima na hranici pádu. Nebíčko, coby osmičkový lezec, mi na štandu řekl, že se v tom taky klepal a nevěděl, jak na to. Naši nemohoucnost si částečně omlouváme tím, že nemáme maglajs a že máme větší lezečky. Nicméně začínáme však tušit, že tahle „hitovka“ bude docela boj. A taky, že jo! Následující délka opět jen za 5+ měla šponovací boulder, kde jsme oba coby trpaslíci, museli nevidaně protáhnout šlachy. Pak několik délek obtížnost polevila a my jsme se v dobrém čase dostali na rampu, kudy jsme včera sestupovali. Nad námi je druhá polovina stěny – obrovská plotna, místy kolmá. Takové spíš plotnové břicho. Po předchozích zkušenostech nastupuji do další délky s respektem a dobře dělám. Dlouhé odlezy v kombinaci s obtížemi v jemně křachličkové plotně mi silně připomínají vzlínání na písku. V duchu se sám sebe ptám, co budeme dělat v tý šestplusce, když tady bojujeme nadoraz v pětkách. Nebíčko táhne další délku přes plotny obloukem doleva k výrazným sokolíkům. Opět jen pětpluska, ale boulder jak vyšitej z Petráče, kde jsem i na druhým fousu měl co dělat. Další, klíčová šestplusová délka vyšla na mě. Na pohled je to stejný jako

dolní plotny, jen je to kolmý. Nalejzám sokolíkem doleva na římsu a hledám očima cestu přes černý pás šikmo vpravo nade mnou. Je to jednoduché, jsou tam v podstatě jen dva chyty, potažmo stupy. Přes ně a pomocí drápů zaseknutých do jemných křachliček jsem kupodivu rychle toto místo překonal a dostal se doprava do madloidního sokolíku. Že nemám vyhráno, jsem poznal těsně před štandem, kde byl další vykutálený boulder, tentokrát traverz do tupých polic. U štandu se v duchu raduju, že už to v podstatě máme za sebou, ale chyba lávky, utrpení nekončí. Nad námi je 70m dlouhý úsek vodních žlábků. Je to sice jen za 5-, ale bolí z toho tak úžasně nohy, že se nemůžu dočkat, až tohle peklo skončí. Nebíčko si na rozdíl ode mě v tom docela chrochtá. To, že nýty zřídly na pět a někdy i deset metrů, mi je úplně šumák. Upaluju co nejrychleji vzhůru, jen abych si už mohl zout boty, které mě pekelně tlačí. A tu najednou konečně, po čtyřech a půl hodinách, vrchol! S úlevou zouváme lezečky, balíme lano a kocháme se rozhledy. Tentokrát jsme u slaňovací dráhy jako druzí v pořadí, a tak jsme v klidu. Na rampě, přímo pod slaněním, jsme si fikaně nechali batoh s botama, což byl dobrý tah. Slanili jsme přímo k báglu. Než jsme se však stáčili přezout a vykýblovat, přiletěl ze shora šutr. Urychleně proto opouštíme žlab a sestupujeme rampou ke stanu, kde se povaluje brácha. Nenašlo ho nic lepšího, než se vyvalit ve slipech na sluníčko a opalovat se. Pochopitelně bez opalovacího krému. Takže moje vize, že mě bude střídat za volantem, padla, protože si vyrobil úžeh jako z učebnice. A protože se ještě dnes musíme dostat domů, tak neotálíme a balíme věci a zahajujeme sestup. Tentokrát jdeme přímější trasou přes travnatou kotlinu, která nás dovedla pohodlně a přímo na turistickou cestu. Na chatě Mittelfelderalm jsme okamžitě do sebe nalili pivo a já konečně uviděl servírku Katrin, o které básnil celou dobu brácha. Dělán si z něj prču, že si z Alp odveze dva úrazy. Úžeh a zlomený srdce. Po dvou rychlých pivech pokračujeme v sestupu na parkoviště k autu. Vše probíhá ráz naráz. Přebalit, vymočit, naposledy rozhlédnout po okolních štítech a jedeme. Je pár minut po šesté a závora na výjezdu z parkoviště se trvale zvedla, takže drobné za parkování nám zbyly na příště. Co dál následovalo, bych nazval ozajstná jabačka. Nejdřív mě hned po pár kilometrech málem trefil motorkář, potom jsme vychytali zácpu před Salzburgem, pak před Linzem, pak bouřku od Příbrami až do Slaného. Brácha skučel s úžehem na zadním sedadle a Nebíčko se bál vedle mě na sedadle smrti. Dveře bytu za mnou zaklapli někdy kolem třetí ráno a já byl tak utahanej, že jsem ani usnout nemohl. Nicméně navzdory všem trampotám mohu potvrdit, že „Das leben ist opravdu schön“! Každému, kdo má rád odjištěné vícedélkové sportovky v horách, můžu tuhle oblast vřele doporučit. Množství odjištěných cest od čtyřek po devítky v kompaktním drsné vápenci v nádherné přírodní scénérii. To by bylo, aby si člověk nějakou nevybral!

LdS

Podzimní soustředění mládeže - ARCO

26.—30. 10. 2011

Jiřa Šťastný

S letošním podzimním zájezdem do Arca to bylo již od začátku nahnuté. Bohouš s Honzou mají stále zdravotní problémy a Broněk se nedávno stal podruhé otcem, takže z instruktorů jsem na mládež zbyl sám. Aby toho nebylo málo, tak předpověď počasí pro podzimní prázdniny také není nic moc. Tři dny před odjezdem již uvažuji o náhradním řešení, ale pak se předpověď přeci jen umoudruje, a tak nakonec s jednodenním zpožděním vyrážíme. Jelikož jedu jako instruktor sám, mohu vzít jen tři mládežníky. Nakonec vybírám Martáse, Toma a Matesa. Odjíždíme ve středu dopoledne, protože dnes má být v Arcu ještě hnusně, ale večer už se to má lepší. Tak uvidíme.

Do ZOO kempu v Arcu přijíždíme už za tmy, je tu celkem mokro, ale obloha už se vyjasňuje. Že by ta předpověď opravdu vyšla? Už se nám nechce po tmě stavět stany, tak já s Maruškou a Filípkem spíme v autě a kluci si jdou lehnout do umývárny. Ráno je nebe jak vymetené, ale pěkná zima. Po snídani stavíme stany a přemýšlíme, kam půjdeme lézt. Volba

nakonec padá na oblast Nago, kde bychom si mohli pěkně užít sluníčka. Trochu bloudíme mezi vinicemi, ale nakonec nalézáme parkoviště popisované v průvodci. Je plné českých aut, takže se ani nedivíme, když v dolním sektoru slyšíme jen češtinu. Na můj vkus je tu moc lidí, tak jdeme raději dál. Ve vyšším patře je další dvojice Čechů, kteří si moc chválí zdejší šestáčka, tak zde zůstáváme. Postupně je všechny přelézáme a Martin přidává i nějaká 6b a 6b+. Na sluníčku je krásně teplo a dá se lézt i do půl těla, což je paráda, zvláště když si vzpomenu na inverzi, která panovala u nás při odjezdu. Na večer se vracíme zpět do kempu, vaříme večeři a kluci se jdou projít do města.

Na pátek jsme si naplánovali vícedélkové cesty. Já s Martinem chceme jít klasiku na Zanzara Pfeiler Colodri s názvem Barbara, Mates s Tomem mají v plánu odjištěnou cestu Aspetando Martino 5c ve východní stěně Colodri. Plány nám ale kazí kempier, když chce, abychom si přestěhovali stany i s autem na jeden plac, ke všemu jiný, než na kterém teď stany stojí. Ke všemu je dost nepříjemný, takže chvíli uvažuji, jestli to nesbalit úplně a nepřestěhovat se do oblíbeného kempu v Pietramurata. To bychom už ale nic nevylezli, a tak raději přesouváme stany a vyrážíme do stěny. Cestou potkáváme na piknik plácku Ctirada, který nám radí cestu k nástupu. S námořnickou rozvahou nastupujeme v jedenáct hodin do cesty. Čeká nás deset délek obtížnosti maximálně VI. Martin opět nezklamal a bloudí hned v nástupové délce, ale pak už je směr jasný a my ukrajujeme jednu délku za druhou. Na sluníčku je krásně teplo a lezení si pěkně užíváme. Zbytečně táhneme dvě sady friendů, cesta je dojištěná nýty a na štandech jsou parádní kruhy. Klíčové délky jsou v koutě, který zprava ohraničuje pilíř Zanzary. Je to krásné koutové, spárové a sokolíkové lezení. Pak už jen jedna lehčí délka a ve tři hodiny jsme nahoře. Na sluníčku svačí-

poledne na sluníčku a kde chceme dnes lézt. Je tu nové parkoviště a voda stále teče, takže pohoda. Jelikož Filípek cestou usnul, jdeme si s Maruškou chvíli zalézt spolu. Pak jde lézt S Maruškou Mates a já hlídám. Martin s Tomem zkouší nějaké těžší cesty, Martin dává na OS nějaká 6c, ale má to nadoraz, tak 7a raději nezkouší. Tak snad za rok, protože letos to je už asi poslední příležitost. Lezeme až do tmy, pak balíme zbytek věcí do auta a přes noc se vracíme zpět domů, kam dorážíme v neděli ráno. Opět nás vítá mlhavé a sychravé počasí. Že by se nám to sluníčko jen zdálo?

Jířa

PS: Účastníci akce: Jířa, Maruška a Fila Šťastný, Martin Jech, Tomáš Hyksa, Mates Šťastný

me, dopijíme vodu a chvíli hledáme cestu k feratě, kterou po té sestupujeme dolů. Do kempu přicházíme o chvíli později, než Mates s Tomem, kteří svou cestu také bez problémů našli a vylezli. Po vybalení věcí se jdeme osprchovat. Teplá voda je natolik příjemná, že se nikomu nechce ven. Jestli chceme ještě stihnout otevřené obchody, tak nám nezbývá, než vylézt na studený vzduch a rychle se aklimatizovat.

Cestou do města si dáváme zmrzlinu na rohu, kde jí mají nejlepší a cestou zpět se ještě stavujeme v pizzerii, protože být v Itálii a nedat si pizzu, by byl hřích. Pak už jdeme spát, protože dnes byl docela náročný den.

Po snídani balíme stany, vše skládáme zpět do auta a opouštíme kemp. Přesouváme se do oblasti Preore, která je od-

Novoveské Letošení

10. 9. 2011

Blahouš Kluc

Po dlouhé době opět došlo na řádění s Letošem v Krušných horách, neboli Letošení. Předseda mě přizval do Pavlem „Bohumínkem“ nově objevené oblasti Novoveské skály k provedení pár nových kvakovýstupů. To jsem si nemohl nechat utéct, a tak jedné krásné zářijové soboty už od brzkých ranních hodin dupu do šlapek, abych byl včas v Nové Vsi v Horách. Při stoupaní na Svahovou mě předjíždí Letoš v autě a domlouváme se, že se sejdem u skály. V Nové Vsi od křižovatky na Mníšek asi po 200m doprava do zákazu vjezdu k větrným elektrárnám, po polní cestě se sjede s kopce a doleva do kopce na horizont k poslednímu větrníku. Zde se nachází les asi 30m od cesty a určitě to už uvidím. On, že ještě vyzvedne Zuzku Konrádovou. Zastoupení něžného pohlaví se vždycky hodí. Při jemném mrhnutí dojíždím do místa určení, vlnou mi hadry, bučí mi za krkem krávy, ale skalky ani Letoš nikde. Vracím se a jedu do lesa. Projedu půl lesa, ale nic. Tak se opět vracím na pastvinu, kde už přijíždí mí dnešní spolulezci. Nakonec dojíždíme na místo na horizontu, kde jsem původně byl, ale v lese je vidět jen pár kamenů. Až když člověk vnikne pár desítek metrů do lesa, tak potká první balvany, které se nachází roztažené na asi 200 m od sebe, přičemž nejvyšší je asi 10m. Útvary nesou název Novoveská skála, Žába, Kostky, Sloní hlava.

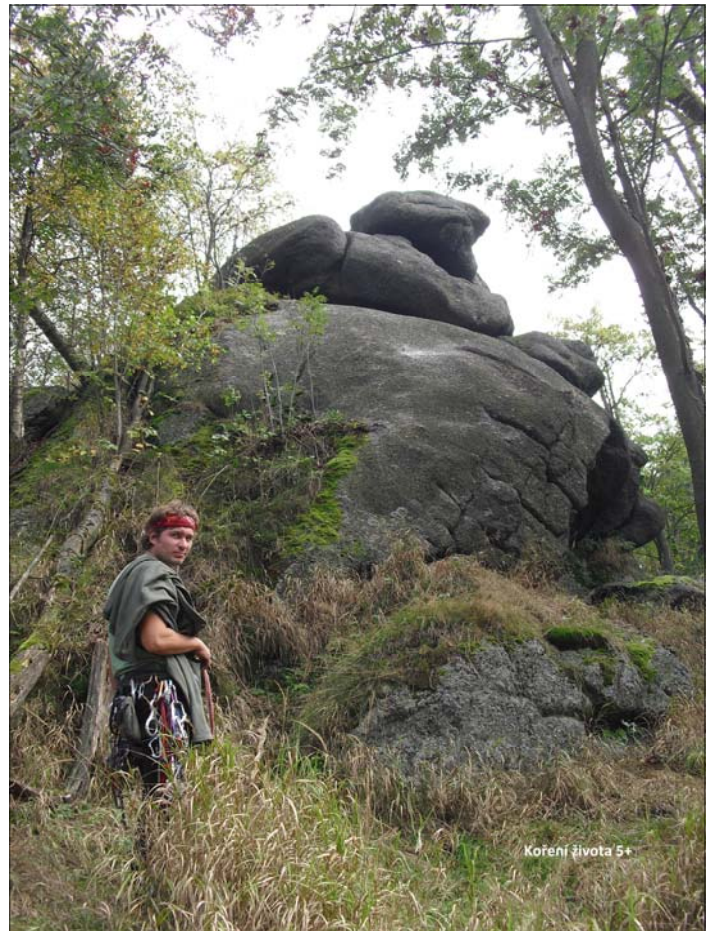
Snídám při drobném dešti a prohlížím linie. Hned mě zaujme jedna krásná plotna na Novoveské skále, u které Letoš tvrdí, že kvůli ní vzal vrtačku.

Mám pocit, že je to lezitelné. Hned mě v botaskách posílá do dvojky, u které neznám název a z níž se vyklube po mém přezení čtyřka. Letoš se mi vysmívá, že jinak bych do toho nevlazol. Na začátek se rozlézáme na brutální shybovačce, kterou na rozdíl od Letoše se Zuzkou trochu odlétáme. Takže vzniká linie *Zuzana 5+*. Můžu jen upozornit na nekompromisní krušnohorskou klasifikaci, kterou Letoš preferuje. Přestává pršet. Těším se na plotnu, a tak jí čistím kartáčem od vlhkého mechu. Dá se částečně do ní natraverzovat zleva, a tak vidím, že to rozhodně zadarmo není. Mezitím předseda se Zuzkou nechají vzniknout lehčím cestám *Kateřinská 3+* a *Šturoplaz 2*. Chci zavrtat borhák do plotny, ale Letoš to bere na sebe, že dál dosáhne. Na pravé straně se sice nachází velice zarostlá horizontála, ale vypadá pod trsy trávy absolutně nechytovatě a jen těžko si představuju, že stojím na tření v lezecké pozici, přitom čistím plochu a nechávám se překvapit, zda do ní zajistím. Cesta zpět je možná snad jen vzduchem. Tedy vrtáme a necháme borhák chvíli zaschnout. Já zkouším vylézt boulder, u kterého se doporučím do údolí, neboť jsou chyty lámavé. Odřu si nohu. Nakonec ho vylézám s traverzem od prostředka stěny na hranu. Letošovi to nedá,

zkouší hranu přímo a taky sbíhá svah, protože ušlápl stup. Má odřenou nohu. Nakonec překonává záludný nástup, ale nebudu prozrazovat pro případné zájemce jak. Vzniká *L. hrana 4-*. Lehám si na trávu a pozoruju nebe. Lenost mě přemáhá. Letoš nalézá do nepříjemné spáry, u které funí ostošest. Zuzka si to nechce dát, tak jdu vysbírat matroš. Po této cestě mám odřené všechno a vzniká *Hlemzárna 5*.

Nakonec přichází má chvíle. Z patestu se postavím do poměrně dobré lišty, odkud je možné v pravé horizontále zajistit friend. Nádech a postavit se do stěny na drodivé skále. Dva kroky a mohu zajistit borhák. Zajištění borháku je pikantní, proto krásné. Krok po kroku pokládám nohu a čekám, kdy se mi pod nohou vydrolí krystaly a pošlou mě směrem dolů. Už stojím nějaký krok nad borhákem a doléhá na mě vzdálenost od posledního jištění, nicméně se terén pokládá a já už utíkám pryč z rajbáku. Mám radost, protože plotna je nádherná záležitost, ale to ještě nevím, že mě čeká o nic krásnější zvednutí přes spáru na

vršek. Nahoře se raduju. V euforii cítím, že lezení je pro mě opravdovým kořením života, a proto cesta nese název *Koření života*. Parták cestu leze za mnou, přitom čistí zarostlou horizontálu a zjišťujeme, že se zde nachází poměrně slušný zasouvák a snad i možnost zajištění. Jsme z toho trochu zklamaní. Nicméně cestu leze bez použití horizontály a po dosáhnutí mého stanoviště navrhuje klasifikaci 5-. To se mi nezdá, a tak ho posílám do cesty na ostrém konci. Po vylezení té dvouhvězdičkové lahůdky souhlasí s mým návrhem 5+. Můžu jen poděkovat, že mi asi nejkrásnější linii oblasti přenechal. Fotíme a dobíráme Zuzku, která nás

překvapí svým odsednutím, a pak pobaví hdrováním u výlezové spáry. Sluníčko nám přeje, ale Zuzka odjíždí domů. Zkouším stávající dvouhvězdičkovou cestu *Dynamickou 5*, ale nedaří se mi do ní ani nastoupit. Po sváče se vrháme do nejtěžší cesty oblasti. Letoš dokáže na vršku obhodit břízu, čímž si zajistí spolehlivé jištění. Vyčistí cestu, a pak jí neomylně přelézá. Já funím za ním a jsem rád, když mi poradí dobrý chyt. Zanecháváme poslední stopu v podobě *Hrdinské 6+*. Nakonec se kocháme krajinou Krušných hor a já se vydávám na únavnou zpáteční cestu. Berg heil kamarádi!

Blagodan

Když Martin Jech přestane mluvit a leze, tak :

Určitě stojí za zmínku, že barvy Horoklubu Chomutov svým svérázným projevem výborně reprezentuje Martin „Jechhanger“ Jech, když si do deníčku svých závodních úspěchů zapsal vítězství dne 12. 11. 2011 v Trutnově v závodech v lezení mládeže na umělé stěně v rámci „Tendon Cupu“ a to v kategorii „Chlapci B (1996 až 1997)“. Stejný úspěch zaznamenal dne 19. 11. 2011 v Lanškrouně, když ve finále v lezení na obtížnost zvítězil v kategorii „Chlapci A“ v závodě „Tendon Cupu Morava“. Za Horoklub Chomutov děkujeme a držíme palce do dalších závodů.

Blahouš

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční již v příštím roce a to 2. ledna 2012 od 18.30 v naší oblíbené restauraci U Kocoura v Chomutově na Blatenské. Na schůzi jsou zváni i ostatní členové a příznivci klubu.

ZDOBENÍ VÁNOČNÍHO STROMEČKU

se uskuteční v sobotu 17.12.2011. Tentokrát se budeme scházet už od 10.30hod. Na chatě Bernava v Zákoutí. Přes den se uskuteční klouzání a sáňkování v okolí či výprava na Berghübel, případně na Mezihořskou plotnu a sjezdovku. Vše závisí na počasí. Samozřejmě dojde též k rituálu zdobení vánočního stromečku pro zvířátka a snad i na vánoční táborák. Případný nocleh lze zajistit na telefonu 723146877. Klouzátka a vánoční náladu si zajistí každý sám.

Proč bychom se báli jickovické spáry?!

Aneb návštěva u rybníkářů

12. 11. 2011

LeToš Dvořáček

Je polovina listopadu a já v sobotu ráno vyrážím směr Praha, abych nabral po šichtě Blážu, mého věrného soukmenovce. Naším cílem je návštěva významné skalní oblasti vltavské žuly Jickovice a následně i návštěva významného narozeninového Satanova večírku.

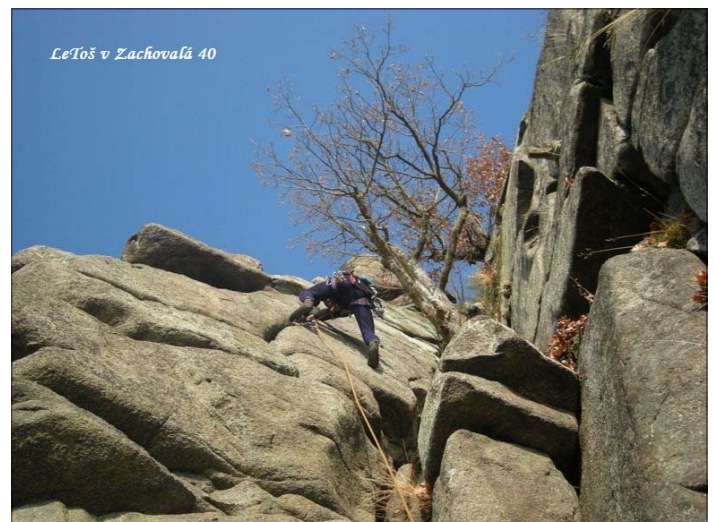

Vesničku Jickovice nalzáme bez problémů, ne však už místo k parkování. Po projížděce až k lesu a otestování průjezdnosti našeho vozítka, volíme raději pěší přístup k řece. U prvních skalek se orientujeme podle mého 11 let starého průvodce a přesunujeme se do Hlavního Amfiteátru. Slunce už se prokousává oblačností, a tak se i nám ještě více zlepšuje nálada. Vybalujeme lezecké cajky a vybíráme první linii na slunci - **Kamenolom 5**. Tato cesta velmi oslovila Blážu, a tak do ní rychle nastupuje. Jickovické cesty se vyzna-

čují tím, že skoro v každé najdete větší, či menší úsek spárového lezení. Ani tato není výjimkou. Bláža s přehledem vyvádí kolmé i převislé části a za chvíli už mě dobírá u červeného bor-

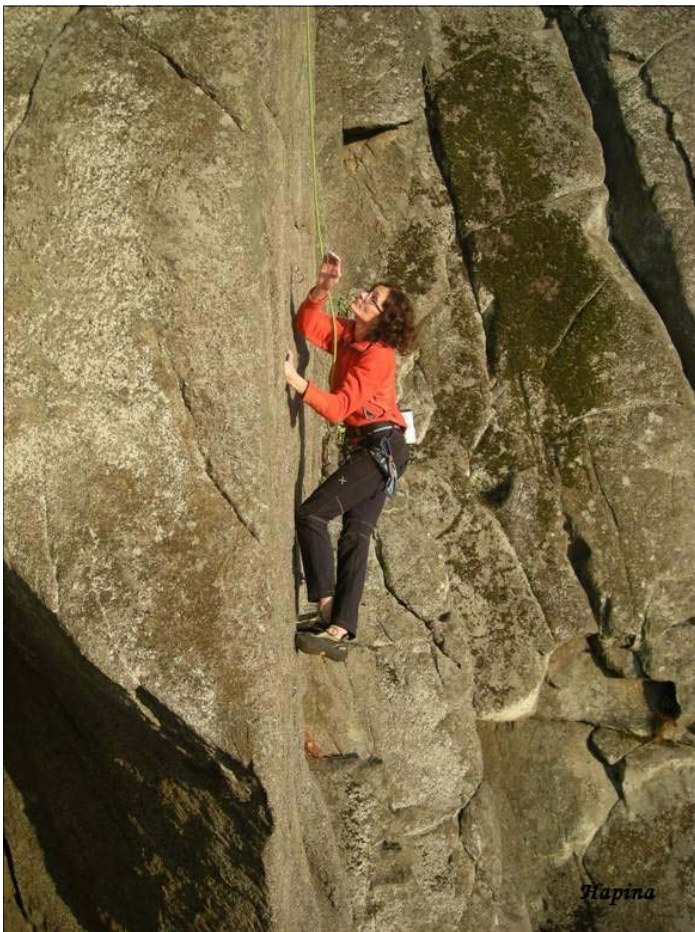

háku. Jsem na řadě, a tak si vybírám parádní ubíhající spáru **Zachovalá 40** v obtížnosti 6. Pouze po vlastním jištění, jehož instalace trošku zvyšuje její obtíž, ale určitě taky hvězdičková cesta. Navíc asi v polovině cesty objevuji zapomenutého čoka, což je něco pro moji sběratelskou vášeň! Po návratu na pevnou zem dáváme malou svačinku, a pak Bláža vyráží do další hvězdičkové cesty **Lomikámen 5+**. Zatímco si parták užívá krásných kroků v pevné, čisté žule, já si užívám alespoň sluníčka. Najednou slyším jakési hlasy a na hraně vidím Satana s Hapinou. Mám radost z tohoto setkání. Místním znalcem si nechá-

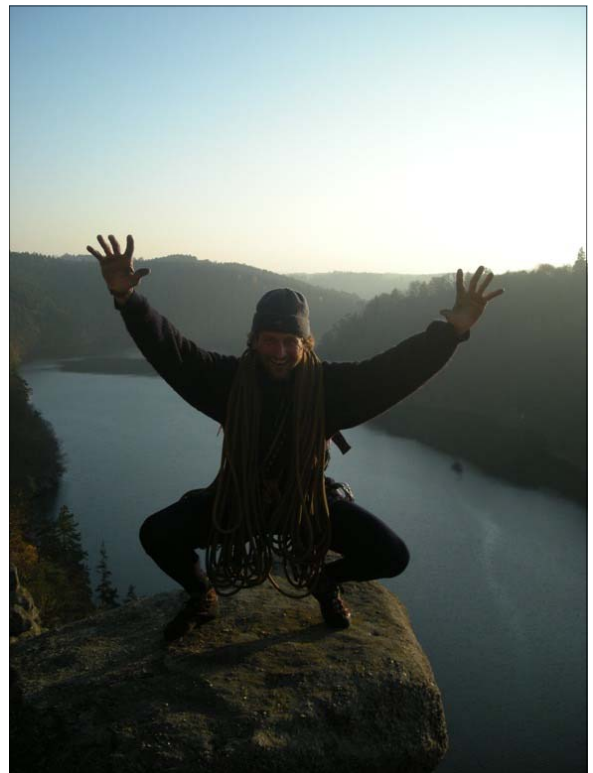
váme doporučit další cestu a to i s předchozím předvedením. Jde o **Masala Bea 7-**, kde už došlo jak na jemné finesy, tak na hrubou sílu. Opět ovšem patřila do výběro-

vek, jako dnes všechny. Na závěr jsme si dali údolní hranu s vlastním hlídačem - sádrovým vodníkem - **Pila 4+**. Shodujeme se, že tato oblast jistě ještě nevydala všechny ze svých krás a slibujeme si další výpad. Se zapadajícím sluncem se podmínky výrazně změni a i pro nás vidina tepla a občerstvení v místním pohostinství U Kaštanu zní velmi lákavě. Přesouváme se do vsi a v hospodě vyčkáváme na večerní oslavičku. Lokál se zvolna plní, zábava se rozjíždí a s počátkem produkce hradecké kapely **Vyhoukaná sowa** se začíná rozjíždět jihočeské peklo. Snažíme se s rybníkáři držet krok, což se nám daří až do nadržána. Pak už nás čeká jenom mrazivý zbytek noci na skrčence v autě a v neděli zpáteční jízda na sever.

Díky Blážo, už se těším na příští Jickovice!

LeToš

Z chorých mozků

Odborný názor čtyřleté Evičky Svinaříkové na taneční kreace Blagodana a předsedy.

„Mami, Blahouš a Leoš byli na slanění fákt srandovní, jak spolu tancovali jako ženich a princezna, fákt fákt prdlí!“

„ Vánoční stěna Horoklubu „

ve čtvrtek 22.12.2011 - od 16.00 do 18.00 hod.

Tato akce bude opět ve znamení recesních soutěží a soubojů v disciplínách, kde se bez horolezecké přípravy neobejdete. Humor, recese a legrace. K léty osvědčeným soutěžím přidáme nové neotřepané a pro vás překvapující. Budete čubrnět.

Spolu s dětmi a horomládeží zveme i dospělé lezce, budeme potřebovat jističe a pomocníky na mnoha disciplínách.

Zve vás Bohouš

FOTO z r.2010 :

Mikulášská stěna

1.12.2011

Milan Svinařík

Čtvrteční pracovní shon mi zresetoval hlavu dokonale tak, že jsem si ani nestihnul uvědomit sváteční atmosféru tohoto dne. Ona totiž nebyla sváteční až tak pro mě, jako spíš pro naše malé holky, které od rána netrpělivě očekávaly příchod čerta s Mikulášem a andělem.

Konečně tedy mohly naše výhrůžky, že si je odnese čert, nebo že dostanou nějakou nadílku, nabýt reálných rozměrů. A tak šmahem smykem prchám z práce domů nalodit harém a pak honem na stěnu v Kadani, abychom stihli začátek této tradiční horoklubácké akce, který byl letos posunut už na půl čtvrtou odpoledne.

Dorazili jsme na čas a v tělocvičně už parta dospěláků doinstalovávala „soutěžky“ pro děti, které se proháněli všude kolem. Bohouš měl organizaci pevně v rukou, a tak každý, kdo mu padnul pod ruku, vyfasoval nějakou funkci. Mě byl například přidělen „stánek s vejci“, což byla soutěž, kde děti s vejcem na lžici museli projít po položeném žebříku. Z dalších soutězek zde byla chůze po položeném laně se zapálenou svíčkou v ruce, provázkové

bludiště, natahování gumicuku pro sladkost, lezení na stěně pro sladkosti. Během půl hodiny dorazila i chomutovská sekce a tělocvična se rázem zaplnila. Děti přebíhali od stanoviště ke stanovišti a sbírali čokoládové odměny za absolvované soutěžky. Hluk v tělocvičně na chvíli ustal až v okamžiku, kdy do tělocvičny vkrácel Mikuláš se svou suitou. Čerti se pak vrhli s košťaty v ruce mezi děti a nastala mela. Dokonce i na slizky došlo. Každý si musel svoji nadílku zasloužit. Ti menší odříkávali básničky, ti větší odpovídali na „horometodické“ otázky anděla. Nikdo neodešel s prázdnou. Vyhrazený čas rychle uplynul a nám se jakou mávnutím kouzelného proutku podařilo

vyklidit a uvolnit tělocvičnu včas pro malé fotbalisty, kteří nastupují do tělocvičny po nás. Zase musím konstatovat, že jak se mně původně nechtělo, tak jsem rád, že jsem jel. Díky všem, kteří se podíleli na organizaci akce, a zvláště uznání patří andělovi, Mikuláši a čertům za skvělý a věrohodný herecký výkon.

LdS

22. října se v Chocni konalo Mistrovství České republiky mládeže v lezení na obtížnost. Chtěl jsem porovnat své síly s ostatními lezci z kategorie a pokud možno se nějak dobře umístit. Proto v pátek 21. 11. 2011 po měsíci plném tréninku na stěně a skalách vyjždím busem z Chomutova do Prahy, kde přeseďmám na vlak do Choceň, kde jsem po šesté hodině. Mám zde domluvené přespání u mamky známého, který bydlí asi 50m od haly. Ráno se s ním loučím a jdu se na stěnu odprezentovat. Vzniká problém s chybějícím potvrzením o tom, že nejsem vadnej, ale nakonec mě nechají startovat pod podmínkou, že jim zašlu oskenované potvrzení do týdne. Je tu spousta známých tváří od Edity Vopatové, až Zdenka Ustohala. Bohužel dlouhou dobu nevidím nikoho, koho bych znal osobně, a tak mi dělá velkou radost, když potkávám lezce ze Stříbra, se kterými se znám z minulých závodů. V kategorii B (1996-1997) je nás celkem 12, přičemž z kvalifikace, ve které se lezou 2 cesty, postupuje 8 lezců. Cesty stavěl Martin Stráník a také je předlézá (V kvalifikaci se lezou cesty stylem Flash, ve finále OS.). Obtížnost našich cest začíná na 9-/9, ve finále se obtížnost dostává na 9+/10-. Trvá přes hodinu, než se vůbec dostaneme k první kvalifikační cestě. Leze se v mírném převisu po chyttech, které spíše velikostí připomínají odšlapy. Celé je to zakončené stropem po stiscích. Daří se mi dostat nejdál ze všech, ale je to velmi těsné, protože většina lezců vypadla v rozmezí dvou chytů od sebe. Druhá kvalifikační cesta má silový boulder na začátku, v němž se daří několika lezcům spadnout, a tak se pořadí dobře rozřadilo dle výkonnosti. Já padám v horní části při nátahu do velké oblíny. Zde dolézám na třetí pozici a do finále postupuji z druhého místa. Po půl hodině je uzavření izolace a následuje společná prohlídka závodních cest, která trvá šest minut. Vracíme se do izolace a na finálovou cestu si nás volají opačně dle pořadí. Jdu jako předposlední, ale rychle to odsej pá, takže se půl hodinky bavím s Editkou Vopatovou a už jsem na řadě. Volají si mě do chodby, kde se obouvám do lezeček a navazuji na lano. Následně jdu i s jističem pod finálovou cestu. Je plná záludných křížů a dokonce i lehce dynamický nátaħ do dvouprstové dírky se najde. Bohužel jsem špatně odhadl, jak cesta vede a tím pádem jsem šel špatnou rukou do bočáku. Při návratu do struktury, abych si vyměnil ruce, padám a zjišťuji podle výsledků, že v tomto boudru vypadli další 4 závodníci. Naštěstí mi umístění v kvalifikaci posunuje dopředu, takže se nakonec dostávám na 4. místo. Jsem na sebe dost naštvaný, protože pokud bych si býval lépe přečetl cestu a udělal o krok navíc, byl bych na 2. místě, ale s tím se už nic nedá dělat. Chodí ke mně ostatní lezci i organizátoři, kteří si mě všimli a gratulují mi, že je to prý super umístění na to, že jsem poprvé na takovýchto velkých závodech. Trochu mi to zlepšuje náladu i se zjištěním, že se ohodnocuje do 4. místa. Místo pod bednou je sice trochu nepříjemné, ale zato extrémně motivující pro další závody. Po vyhlášení, z kterého si odnáším diplom, pohárek a sbírku pohlednic, se balím a jdu, vyklusávám, běžím a nakonec musím sprintovat na vlak, protože jsem nějak musel zabloudit. Ve chvíli, když zavírám dveře, se vlak rozjíždí. Cesta je dlouhá, ale po nějaké době docházím k názoru, že to umístění opravdu není úplně nejhorší a mám z toho i radost. A vzhledem k tomu, že cesta je opravdu dlouhá, asi po dvou hodinách cesty trochu přemílám o hovadinách a píši jedné dívce silně filosofickou zprávu. Ani neodpověděla. V Praze přestupuji a v půl jedenácté jsem v Jirkově. Při příjezdu na nádraží mám pocit, že vidím Jířovo auto, jak jede k nádraží, ale říkám si, že takových aut jezdí mraky. Vyběhám z budovy a stojí tam ten bílý Volkswagen. Na zadních dveřích má samolepku Horoklubu Chomutov a takové auto je jen jedno. Vystupuje z něj uvítací výbor ve složení: Jířa, Maruška, Letoš a Bláža. Gratulují mi, dávají mi na krk pytel brambor a děláme pár fotek. Poté mě házejí domů. Tak příště na ČP a snad lépe J.

Další fotky (i 2 videa) na: http://morrest.rajce.idnes.cz/MCR_CHOEN_2011/

Další fotky (i 2 videa) na: http://morrest.rajce.idnes.cz/MCR_CHOEN_2011/

1.11. 2011 Na Zlatníku působí Ludva Kostka s Michalem a Lubošem Filou.

5.11. 2011 Proběhlo poslední slanění Horoklubu v Nové Vsi v Horách. Zúčastnil se ho každý, kdo chtěl a bylo velice povedené. Dík patří všem, co se podíleli na organizaci.

6.11. 2011 Vyvětrat hlavy po Slanění jedou na blízkou Medvědí skálu Doktor z hor Pepíno, Duo PáPá, Radka Krumplová a Martin Švec se Svinčovo harémem. Vylezeno asi 15 cest

z všudypřítomné mlhy na Meluzínu.

12.11. 2011 Na plastické stěně v Kadani proběhla brigáda, kde se udělalo i dost práce za což patří všem zúčastněným dík.

12.11.2011 Pavouky z prosluněných spár v Jickovicích na Orlíku vyhání Letoš s Blagodanem Hubusipotéozraličem. Odřeniny si léčí dodnes.

13.11. 2011 Lenka Karafiátová s Ludvou lezou na Mezihořské plotně Levou a Pravou cestu.

12.-17.11. 2011 Duo PáPá, Danča a Honza Škarohlíd si užívají slunečné dny ve Francii. Čtyři dny v Chateaufort a dva dny v oblasti Orpierre. Vylezeno asi 45 cest obtížnosti 4c až 7b+.

13.11. 2011 Žulovou terapii provozuje zcela sám Mr. Svinařík na Mlýnském vrchu.

18.11. 2011 Mr. Svinařík absolvuje druhou fázi žulové terapie.

21.11. 2011 Ludva na Eduardově skále zasvěcuje do lezení rodinné příslušníky.

10.11. 2011 Ludva s Michalem oblézájí na Baště na Bořeni co se dá.

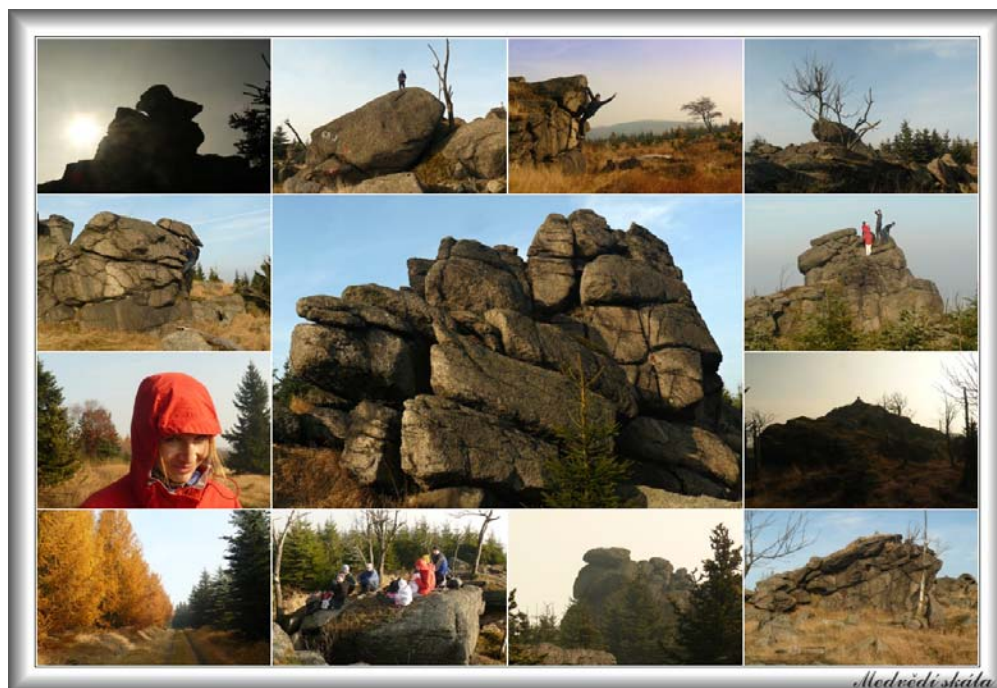
11.11. 2011 Nebíčkovy vernisáže linoritů v kalárně u Rumcajse se účastní mimo samotného autora i Letoš se Svinaříky, Přéma, Midžís s Kátou, Jaroušek s Ivou, Fousek s Fouskovou, Slavík z Madridu a sto dalších podivnejch individuí.

12.11.2011 Svinčo s Květuškou unikají

22.11. 2011 Celý den na Bořeňském severu tráví opět Ludva. V chatě pod Bořeni se ve stejný den schází na schůzi OVK SZ Čechy.

25.11. 2011 Ludva s Párkem operují na Kapucínu, konkrétně v oblasti Alberských skal.

26.11. 2011 Proběhla klubová akce Běh na Jedlák.

Medvědí skála